

Зима ще тільки пред'явля права

Володимир Підпалий

Зима ще тільки пред'явля права
на володіння небом і землею,
іще не засіва, а посіва,
а я стою між осінню і нею.

Кого у провозаті з них візьму,
і хто із них мою дорогу знає?..
Мені киває осінь на зиму,
Зима ж на осінь знову наворачтає...
.....

А потім йшли, долаючи сльоту,
Пірнали у дощі, як у безодні.

Збирали і гриби, і тумани,
і вогнище в ярузі розкладали,
і виглядали друзів з далини,
і потім всеньку ніч їх проводжали.

Та ось нарешті стали на межі,
яку судилось перейти одному...
І жаль зиму: ми з нею не чужі –
обоє мерзли в піджачку чужому.

Коли були молодші, – по війні, –
і заливали ковзанку від школи
аж під місток, а ще вона мені
не заступала співу птиць ніколи,

завжди казала: – Вдарився грудьми
червоними снігур об мерзлу землю,
біжи додому і його візьми
в селянську хату бідну, але теплу.

А то, бувало, раптом натякне,
що березіль уже не за горами,
і проведе до пролісків мене

лиш їй одній відомими стежками.

Було, звичайно, й снігу намете,
що й шапку в ній загубить наша хата...
То все уже минуле, а проте –
людина тільки пам'яттю багата.

А з нею через мрію до мети
топтатъ дорогу надійніше завше.
Стоять обоє... Час мені іти –
один піду, на згадку пам'ять взявши...